

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ένα βράδυ του περασμένου χειμώνα, μιιά κυρία της αριστοκρατίας του Παρισιού, είχε προσκαλέσει μεταξύ των άλλων προσκεκλημένων της και τον διάσημο Ρώσο τενόρο Φεοντόρ Σαλιάπιν, να τραγουδήσει κατά τη διάρκεια της χοροσεπείδος που έδινε στο μέγαρό της. Ο Σαλιάπιν στην αρχή άρνήθηκε να πάη, γιατί εκείνο το βράδυ δεν μπορούσε ν' απουσιάσει από το θέατρο στο οποίο έπαιζε. Κατόπιν όμως της μεγάλης έπιμονής της αριστοκρατίδος κυρίας, δέχτηκε να πάη στη χοροσεπείδα μετά τὰ μεσάνυχτα, αφού θὰ τελείωνε -ό θέατρο.

Έτσι κι' έγινε πραγματικά. Ύστερ' από τις σχετικές φιλοφρονήσεις που έκαμε ή οικοδέσποινα παρουσιάζοντας τόν Σαλιάπιν στην έκλεκτή της ομίλγυρι, τόν παρακάλεσε να τούς τραγουδήσει ένα κομμάτι της άρεσκείας του.

Ο Σαλιάπιν όμως κατάλαβε ότι δηλ αυτή τή φασαρία τή δημιουργησε ή οικοδέσποινα από μεγαλομανία της, για να γράφουν τήν άλλη μέρα ή έφημερίδες στις κοσμικές στήλες τους για τήν έσπερίδα της, και χωρίς να διατάξει πειά, έβγαλε το ρολόι του και κυττάζοντας τήν ώρα, είπε στη μεγαλομανή κυρία:

— Δυστυχώς είναι άργά πειά για τραγουδι!... Τέτοια ώρα ή φωνή μου... κοιμάται!...

***

Ένα απόγευμα, λίγες μέρες μετά τήν παράστασι του «Έρνάνη» που προκάλεσε, ως γνωστόν, τόσο θόρυβο και τόσες συγκρούσεις, ο Βίκτωρ Ουγκώ ταξείδευε μ' ένα λεωφορείο για τή Βρεττάνη της Νορμανδίας. Μέσα στο ίδιο άμάξι βρισκόταν κι' ένας άγνωστος κύριος, ο οποίος δεν άργησε να πιάσει κουβέντα με τόν συγγραφέα τών «Αθλίων».

— Για πού ταξιδεύετε, κύριε; ρώτησε τόν Ουγκώ.

— Για τή Βρεττάνη, απάντησε ο ποιητής.

— Θα ταξιδεύουμε λοιπόν ως τή Ρουέννη μαζί. Έκει και θὰ διανυκτερεύσουμε. Έγώ, ξέρετε, είμαι δικαστής και πάω για ύπηρεσία εκεί. Έσεις μήπως έρχεστε άπ' τó Παρίσι;

— Ναι.

— Α! τότε λοιπόν θὰ έχετε άκούσει να μιλούν για τόν «Έρνάνη» του Βίκτωρος Ουγκώ.

— Ναι, κάτι έχω άκούσει.

— Είπε ήλιθιο έργο, καθώς φαίνεται. Η δέν είνε έτσι;

— Ίσως να έχετε δίκιο...

Και ή κουβέντα εξεκολούθησε στον ίδιο πάντα τόνο. Ο δικαστής μάλιστα διηγήθηκε στον συνομιλητή του ότι κάποιος φίλος του συνάντησε ένα βράδυ τόν Βίκτωρα Ουγκώ σ' ένα δρόμο του Παρισιού να τρεκίλλει οιακρά μεθυσμένος και ότι πολύ συχνά μεταφέρουν καϋτόν τόν δήθεν μεγάλο συγγραφέα άπ' τó κατηλεωό στο σπίτι του ανείσθητο άπ' τó μεθύσι.

— Όταν λοιπόν ένας συγγραφέας, συνεπέρανε ο δικαστής, μετά κατά τέτοιον τρόπο, δεν μπορεί παρά μονάχα βλακώδη έργα να γράφει.

— Ασφαλώς, απάντησε άτάραχος ο ποιητής.

Όταν, τέλος, έφτασαν στη Ρουέννη, οι δυο συνταξιδιώτες κατευθύνθηκαν σε κάποιο ξενοδοχείο για να περάσουν τή νύχτα τους. Ο υπάλληλος του ξενοδοχείου τούς παρουσίασε ένα μεγάλο κατάστιχο και τούς παρακάλεσε να γράφουν τὰ όνόματά τους, όπως άιτατούσε ο κανονισμός.

Ο δικαστής, περιέργως να μάθι τó όνομα του συνταξιδιωτή του, έσκυψε πάνω άπ' τόν όμο του τή στιγμή που γράφει, και με μεγάλη του έκπληξη διάβασε: «Βί κ τ ω ρ Ο υ γ κ ώ». Ο ποιητής, καταλαβαίνοντας τήν ταραχή του δικαστού, έστράφη προς τó μέρος του μ' ένα έκφραστικό χαμόγελο και δινοντας του τήν πένα, του ειπε:

— Μπορώ να μάθω τώρα και τó δικό σας όνομα;

Ο φλόαρος δικαστής όμως έθεώρησε καλύτερο να φύγη άμίλητος και καταντροπισαμένος.

τόν φόνον του. Αδτή προηγουμένως έκανου τόν στόλον εις τόν Πόρον. Αδτή επώλησε και τήν Πάργαν και τó Σούλι. Αδτή ταλαιπωρεί και καταδυναστεύει ήμιάς τούς Έπτανησιους. Μιάς κρατεί άμαθεις, μάς διαιρεί, μάς διαφθείρει και πτωχεύει διά νά άρπάξη τήν γήν μας. Ξύπνα, καύμενε λαέ! Σήκωσε τὰ νεκρά μάτια σου και κύτταξε ποιά μαύρα νέφη σε περικυκλώνουσι. Κίνησε τὰ χέρια σου για νά δής πόσον βαρείαι είνε αι άλυσσοί σου. Στρέψε να δής πόσον στενή είνε ή φυλακή σου. Άλλά μένε ΣΤΕΡΕΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΑΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Μην άκούς συνθήκας, διότι ή ΑΓΓΑΙΑ ΣΕ ΑΠΑΤΑ!...

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο Άλφόνσος και ή φλόαρη γρηούλα που τὰ λέει έξω από τα δόντια. Μιά πελώ χαρακτηριστική συνομιλία. Ο Μ. Πέτρος κι' ο γελωτοποιός του. Πώς τήν έπαθε ο αυτοκράτωρ κι' αναγκάστηκε να δώσει χάρι, κτλ.

Ο τέως βασιλεύς της Ίσπανίας Άλφόνσος ήταν πολύ άφελής και ειλικρινής, κι' αγαπούσε υπερβολικά τή ζωή του υπαίθρου και τὰ σπόρ. Η ξεχωριστή του όμως αδυναμία που τόν ξετρούλλαινε, ήταν νά οδηγεί αυτοκίνητο ή μοτοσυκλέττα, και πολλές φορές περιεπλανάτο ολομόναχος κι' άγνωστος στους κάμπους της Ίσπανίας, κυνηγώντας μικροπεριπέτειες ή επίζητώνας νά έρθη σε έπαφή με άνθρωπους του λαού, για να γνωρίσει τήν ψυχολογία τους και τις διαθέσεις τους για τó μοναρχικό πολιτεύμα. Κάποτε, σε μιιά τέτοια έκδρομή, ή μηχανή του αυτοκινήτου του έτυχε νά πάθι μιιά μικρή βλάβη κι' έτσι ο έστεμμένος «σωφέρ» αναγκάστηκε νά σταματήσει μπροστά σε μιιά άγροικία. Έκει, έπισκευάζοντας τή μηχανή του, άνοιξε... πολιτική συζήτηση με μιιά γρηούλα που καθόταν κι' έγενθε μπροστά στην αυλόπορτά της. Κουβέντα στην κουβέντα, ήρθε στη μέση και τó πρόσωπο του βασιλιά, στον όποιο ή γρηούλα έρχοιγε όλες τις εϋθύνες για τούς φόρους και τήν άκρίβεια της ζωής.

— Δεν πιστεύω, γιαγιά, να φται ή καυμένος ο βασιλιάς για δ'αυτά, τής ειπε ο Άλφόνσος, απαντώντας στο δριμύ κατηγορητήριο της.

— Άν ήταν, μαθές, αυτός καλός, δεν θάφινε τούς βουλευτάδες και τούς ύπουργούς να κάνουν έτι θέλον, αποκρίθηκε ή γερόντισσα. Άλλά του πήραν τόν άγέρα, γιέ μου, κι' αϋτονοού, παιδι πράμμα όπως είνε, μ' άπληχτο μυαλό...

Και ή φλόαρη γρηούλα πήρε καθήρορο κι' άρχισε να σέρνει κατά τού βασιλέως όσα σέρνει ή σκούπα!...

Ο Άλφόνσος, καταλαβαίνοντας ότι δεν θά μπορούσε να τὰ βγάλι πέρα μαζί της, τής ειπε ξαφνικά:

— Τó ξέρεis όμως, κυρούλα, ότι εγώ που σου μιλώ είμαι ο βασιλιάς;

Μά ή γρηούλα δεν τάχασε καθόλου. Έσκασε στα γέλια κι' άρχισε τώρα να έλεεινολογή τόν ξένο:

— Καλέ, έσύ βασιλιάς; Αδτό δά μάς έλειπε τώρα, νάχουμε ένα βασιλιά σαν τήν αφεντιά σου. Έγώ λέω πως είσαι κάποιος τρελλός, για να λές αϋτά που λές...

— Όστε δεν μούζω για βασιλιάς; ρώτησε ο Άλφόνσος.

— Πρώτα-πρώτα εκείνος δεν είνε άπότομος όπως είσαι σύ, οπτε και τὰ μούτρα τὰ δικά σου έχει... αποκρίθηκε ή γρηά.

Ο Άλφόνσος δεν δυσαρεστήθηκε καθόλου άπ' τὰ λόγια της γερόντισσας. Κι' επειδή ή ώρα είχε πιά περάσει και ή βλάβη του αυτοκινήτου του είχε διορθωθεί, άποχαρέτισε εδνεγκικά τή συνομιλήτριά του κι' άφίνοντάς της, προς μεγάλη της έκπληξη, μιιά του φωτογραφία κι' ένα χαρτονόμισμα τών γιλλών φράγκων, έφυγε δλοταχώς.

***

Ο γελωτοποιός του αυτοκράτορος της Ρωσίας Πέτρου του Μεγάλου ήταν περίφημος για τήν έξαιρετική του εϋφυία. Άναφέρεται σχετικώς τó έξης ανέκδοτο που δείχνει πόση έτοιμότητα πνεύματος είχε ο πανάσχημος εκείνος άνθρωπάκος.

Μιά μέρα λοιπόν ο αυτοκρατορικός γελωτοποιός παρουσιάστηκε στον κύριο του με ύφος έξαιρετικά θλιμμένο, προκειμένου να ζητήσει χάρι για τόν αδελφό του, ο οποίος είχε καταδικασθεί σε θάνατο, επειδή είχε άναμχηθεί σε κάποια άντιμοναρχική στάσι. Ο αυτοκράτωρ, βλέποντας τόν γελωποιοό του, κατάλαβε άμέσως τήν πρόθεσί του και τού φώναξε με θυμό:

— Τί θέλεις; Σου όρκίζομαι ότι δεν θά κάνω ποτέ εκείνο που θά μου πής. Άδικος ο κόπος σου.

Τότε ο έξυπνος γελωτοποιός έπεσε στα πόδια του αυτοκράτορος και τού φώναξε με δάκρυα στα μάτια:

— Παρακαλώ τή Μεγαλειότητά σας να διατάξει να εκτελεσθ ή θανατική καταδίκη του άρχείου αδελφού μου!...

Ο Μέγας Πέτρος πιάστηκε έτσι στην παγίδα άπ' τόν έξυπνο γελωποιοό κι' έδωσε χάρι στον αδελφό του.